

DE GAST

Voor Hilary

Dit was augustus. De zee was warm, elke dag iets warmer.

Alex wachtte tot de aanrollende golven waren weggeëbd voordat ze het water in waadde tot het diep genoeg was om te duiken. Even flink doorzwemmen en ze was erdoorheen, voorbij de branding. Het oppervlak was kalm.

Vanaf hier zag het zand er ongerept uit. Het licht – het beroemde licht – gaf alles een zachte, honinggele gloed: het donkere Europese groen van de dwergdennen, de helmgrassen die in ruisende harmonie bewogen. De auto's op het parkeerterrein. Zelfs de zwermende meeuwen boven een afvalbak.

De handdoeken op het strand werden bezet door lome badgasten. Een man, met de diep gebronsde kleur van een dure koffer-set, gaapte met wijd open mond en een jonge moeder keek hoe haar kinderen steeds naar de waterrand holden en weer terug.

Wat zouden ze zien als ze naar Alex keken?

In het water leek ze op ieder ander. Niets vreemds aan een jonge vrouw die in haar eentje aan het zwemmen was. Geen mens die kon zien of ze hier thuishoorde of niet.

De eerste keer dat Simon haar had meegenomen naar het strand, had hij bij de ingang zijn schoenen uitgeschopt. Dat deed kennelijk iedereen hier: tegen het lage houten hek lag een hele berg schoenen en sandalen. Niemand die ze steelt? had Alex gevraagd. Simon had zijn wenkbrauwen opgetrokken. Wie steelt nou andermans schoenen?

Maar dat was wel haar eerste gedachte geweest: hoe makkelijk het was om hier dingen te pikken. Allerlei dingen. De fietsen die tegen de afrastering stonden. De onbewaakte tassen op de handdoeken. De auto's die niet op slot waren, niemand had zin de sleuteltjes mee te nemen naar het strand. Een systeem dat alleen kon bestaan omdat iedereen dacht 'onder ons' te zijn.

Voordat Alex naar het strand ging, had ze een van Simons pijnstillers ingenomen die hij nog over had van een operatie, en de vertrouwde mentale waas was al snel neergedaald, het omringende zoute water werkte eveneens verdovend. Haar hart klopte aange-naam, waarneembaar in haar borst. Waarom voelde je je altijd zo'n goed mens in de zee? Ze dreef op haar rug, haar lichaam deinde lichtjes op het getij, haar ogen gesloten tegen de zon.

Er was een feestje vanavond, bij een van Simons vrienden. Of een zakenvriend – al zijn vrienden waren zakenvrienden. Tot dan moest ze de tijd zien door te komen. Simon was de rest van de dag aan het werk en had Alex aan haar lot overgelaten, zoals hij al deed sinds ze hier waren, bijna twee weken geleden nu. Dat vond ze niet erg. Ze ging ongeveer elke dag naar het strand. Werkte zich gestaag maar onmerkbaar, hoopte ze, door Simons voorraad pijnstillers heen. En ze negeerde Doms steeds warriger sms'jes, iets wat niet moeilijk was. Hij had geen idee waar ze was. Ze had zijn nummer geblokkeerd, maar hij wist haar met een nieuw nummer weer te bereiken. Zodra ze de kans had, zou ze haar nummer veranderen. Dom had haar vanochtend weer belaagd:

Alex

Alex

Geef antwoord

Hoewel ze bij elk berichtje een steek in haar maag voelde, hoefde ze alleen maar op te kijken van het telefoonscherm en alles leek beheersbaar. Ze was in Simons huis, de openstaande ramen keken uit op louter groen. Dom verkeerde in een andere wereld, een wereld die wat haar betrof niet meer bestond.

Drijvend op haar rug opende Alex haar ogen en werd verblind door de flitsende zon. Ze wist even niet meer waar ze was en richtte zich op. Ze wierp een blik op de kust, ze was verder dan ze had gedacht. Veel verder. Hoe was dat gebeurd? Ze probeerde terug te zwemmen, naar het strand, maar ze leek niet vooruit te komen, haar slagen werden door het water verzwolgen.

Ze haalde diep adem, probeerde het nogmaals. Haar benen trapelden hard en haar armen maaiden door het water. Onmogelijk te zeggen of de kust al iets dichterbij kwam. Nog een poging om recht op het strand af te gaan, nog meer zinloos zwemmen. De zon bleef maar neerbeuken, de horizon was wazig: het deed er allemaal niets meer toe.

Dit was het dan: het einde.

Dit was haar straf, dat wist ze zeker.

Maar het gekke was dat deze doodsangst niet lang aanhield. Het was maar een vluchtige emotie, die even snel verdween als dat hij was gekomen.

Er kwam iets anders voor in de plaats, een soort reptielachtige nieuwsgierigheid.

Ze beoordeelde de afstand, beoordeelde haar hartslag en maakte kalm een inschatting van de verschillende elementen van de situatie. Had ze niet altijd een scherpe kijk op de dingen gehad?

Tijd om van richting te veranderen. Ze ging parallel aan de kust zwemmen. Haar lichaam nam het over, herinnerde zich de slagen. Ze stond geen enkele twijfel toe. Op een gegeven moment bood het water minder weerstand en maakte ze meters, kwam steeds dicht

bij het strand en even later raakten haar voeten het zand.

Ze was buiten adem, ja. Haar armen deden pijn, haar hart bonkte onregelmatig. Ze was een heel eind af van haar plek op het strand.

Maar niets aan de hand – met haar was niets aan de hand.

De angst was al vergeten.

Niemand op het strand nam notitie van haar, niemand keek op of om. Er liep een stelletje langs, met gebogen hoofd, op zoek naar schelpen in het zand. Een man in lieslaarzen zette een werphengel in elkaar. Vanonder een zonnenscherm kwam gelach van een groepje mensen. Als ze echt in gevaar had verkeerd, had iemand vast wel gereageerd, dan zou een van deze mensen haar vast wel te hulp zijn gekomen.

Het was leuk om in Simons auto te rijden. Ongelooflijk wendbaar, ongelooflijk snel. Alex had niet de moeite genomen haar zwempak uit te doen en de leren bekleding schroeiende haar dijen. Zelfs met een lekker vaartje, ramen open, was de lucht nog steeds drukkend warm. Welk probleem moest Alex op dit moment oplossen? Geen enkel. Geen opties om tegen elkaar af te wegen, de pijnstillers deed nog steeds zijn werk. Vergeleken met de stad was dit de hemel.

De stad. Ze was niet in de stad, godzijdank.

Het was Dom, uiteraard, maar niet alleen Dom. Al voor Dom was er iets mis. In maart was ze zonder tromgeroffel tweeëntwintig geworden. Ze had een terugkerende oogontsteking waardoor haar linkerooglid hinderlijk neerhing. De make-up die ze erop deed om het te maskeren had het alleen maar erger gemaakt: ze infecteerde zichzelf telkens opnieuw, de ontsteking bleef nog maanden opspelen. Uiteindelijk had ze bij een inloepkliniek een recept voor antibiotica gekregen. Elke avond hield ze met haar vingers haar oog wijd open en kneep een streepje medicinale zalf recht de oogkas in. Alleen uit haar linkeroog stroomden onwillekeurig de tranen.

In de metro of op de stoep, bedekt met een wollig laagje verse sneeuw, merkte Alex dat mensen haar met een vreemde blik aankeken. Hun ogen bleven iets te lang op haar rusten. Een vrouw in een geruite mohair jas bestudeerde Alex met zenuwslopende aandacht, op haar gezicht een uitdrukking van wat toenemende ongerustheid leek. Een man met witte polsen van de vele zware plastic tassen die eraan trokken, staarde Alex in de metro aan totdat ze uiteindelijk was uitgestapt.

Wat ontwaarden mensen in haar aura, welke stank verspreidde ze?

Misschien verbeelde ze het zich. Misschien ook niet.

Op haar twintigste was ze naar de stad gekomen. Toen ze nog de moeite nam om een valse naam te gebruiken en ze nog het idee had dat dat zin had, omdat het betekende dat de dingen die ze deed niet in haar echte leven plaatsvonden. Toen ze nog lijstjes bijhield: de namen van de etablissementen waar ze met de mannen heen ging. Restaurants waar je moest betalen voor een mandje brood en boter. Restaurants waar je servet weer werd opgevouwen als je even naar de wc ging. Restaurants waar ze alleen steak serveerden, roze maar zonder enige smaak, taai als bordkarton. Brunches in driesterrenhotels, met onrijpe aardbeien en te zoet sap, drabbig van het vruchtvlees. Maar de aantrekkingskracht van de lijstjes nam snel af of ze raakte er gedeprimeerd van, daarom was ze er weer mee opgehouden.

Nu was ze niet langer welkom in bepaalde hotelbars, moest ze bepaalde restaurants vermijden. Haar charme leek zijn kracht te verliezen. Niet in één klap, niet volkomen, maar wel zodanig dat ze inzag dat het mogelijk was. Ze had het bij anderen zien gebeuren, de oudere meiden die ze hier had leren kennen. Sommigen hadden de wijk genomen naar hun vroegere woonplaats, waar ze een normaal leven probeerden op te bouwen, of waren helemaal van de radar verdwenen.

In april: een manager had op gedempte toon gedreigd de politie erbij te halen nadat ze had geprobeerd een maaltijd op rekening van een vroegere klant te zetten. Te veel van haar vaste klanten namen geen contact meer op, om uiteenlopende redenen: ultimatus die voortkwamen uit relatietherapie of door die nieuwe rage van radicale eerlijkheid, een opspelend geweten versterkt door de geboorte van kinderen, of gewoon algehele verveling. Haar maandinkomen was enorm gekelderd. Alex overwoog een borstvergroting. Ze maakte een nieuwe advertentietekst, betaalde een buitensporig bedrag om op de eerste pagina van de zoekresultaten te verschijnen. Verlaagde haar tarieven, verlaagde ze nogmaals.

Zeshonderd rozen, beloofden sommige advertenties. Zeshonderd kussen. Dingen waarvan alleen heel jonge meisjes er zeshonderd willen.

Alex onderging een reeks laserbehandelingen: haar gezicht werd overspoeld door blauwe lichtflitsen terwijl ze vanachter een donkere medische bril als een zwaarmoedige ruimtevaarder de wereld in keek. Verder had ze nieuwe foto's laten maken door een zenuwachtige kunststudent die voorzichtig vroeg of hij wellicht in natura uitbetaald kon worden. Hij had een huiskonijn dat door zijn geïmproviseerde studio hopte, met demonisch roze ogen.

Mei: een van haar huisgenoten vroeg zich af waarom hun voorraad clonazepam zo snel slonk. Een cadeaukaart was foetsie, een lievelingsarmband. Iedereen was het erover eens dat Alex de airconditioner kapot had gemaakt. Had Alex de airconditioner kapotgemaakt? Ze kon het zich niet herinneren, maar het was best mogelijk. Dingen die ze aanraakte leken ten dode opgeschreven.

Juni: uit wanhoop werd ze slordig met haar gebruikelijke strenge screening – ze stond niet meer op referenties, op een identiteitsbewijs met foto, en daardoor was ze al verschillende keren opgelicht. Een man liet Alex een taxi nemen naar een hotel bij JFK

Airport met de belofte dat hij haar persoonlijk zou terugbetalen, maar vervolgens nam hij de telefoon niet meer op terwijl ze hem buiten keer op keer probeerde te bellen, met een constant opwaaiende jurk en taxichauffeurs die langzamer gingen rijden om haar beter te bekijken.

En in juli, nadat de huisgenoten hadden geëist dat ze haar huurachterstand binnen twee weken betaalde – anders zouden ze de sloten vervangen – kwam Dom terug naar de stad.

Dom was bijna een jaar weggeweest, een zelfopgelegde verbanning naar aanleiding van een of andere affaire waar ze niet te veel van wilde weten. Met Dom was het beter om nooit te veel te weten. Hij had verteld dat hij was opgepakt door de politie – meer dan eens – maar hij bleek nooit in de gevangenis te hebben gezeten, waarbij hij vaag iets mompelde over een soort diplomatieke onschendbaarheid, over hooggeplaatste ambtenaren die op het laatst voor hem hadden bemiddeld. Dacht hij dat iemand zijn praatjes geloofde? Hij loog meer dan zij deed, loog zonder reden. Alex had zichzelf beloofd dat ze niet meer met Dom zou afspreken. En toen stuurde hij haar een sms'je – iemand die daadwerkelijk tijd met haar wilde doorbrengen, misschien wel de enige die tijd met haar wilde doorbrengen. Ze kon niet meer goed bedenken waarom ze ooit bang voor hem was geweest. Ze hadden het toch leuk samen? Hij mocht haar toch?

Hij verbleef in een appartement dat van een vriend was, zei hij. Ze dronken lauwe gingerale. Dom liep op blote voeten rond en had alle rolgordijnen dichtgetrokken. Op de vensterbank stond een rij slagroomkuipjes beplakt met stickers en boven op het afval lag een plastic tas van de drogist met lege mineraalwaterblikjes. Hij keek voortdurend op zijn telefoon. Toen de intercom van het appartement ging, telkens opnieuw, giechelde hij maar deed niet open tot dat het bellen uiteindelijk ophield. Om vier uur 's ochtends bakte

hij een omelet waar ze geen van beiden van aten. Ze keken naar een realityserie: de oudere vrouwen in beeld zaten op een zonnig terras van een restaurant gulzig van hun icetea te slurpen. Ze voerden verhitte gesprekken, hun gezicht een dramatisch masker. ‘Dat heb ik nooit gezegd,’ jammerde de donkerharige vrouw.

‘Ken je dit?’ vroeg Dom zonder zijn ogen van het scherm te halen. Hij hield een speelgoedpinguïn tegen zich aan gedrukt en zat de hele tijd aan zijn glimmende kraalogen te frunniken.

De vrouw op tv stond op zodat haar stoel omviel. ‘Je bent een rotwijf,’ krijste ze. ‘Een rotwijf,’ herhaalde de vrouw terwijl haar vinger de lucht neukte. Op hoge poten liep ze weg, hijgend, en een cameraman deinsde het beeld uit toen ze langs hem beende.

Ze keken nog een aflevering, en nog een. Dom lag met zijn hoofd op haar knie en likte de drugs van zijn vingers. Toen hij zijn hand in haar slipje stopte, haalde ze hem niet weg. Ze gingen gewoon door met kijken. Alle vrouwen in de serie haatten elkaar, haatten elkaar hartstochtelijk zodat ze hun man niet hoefden te haten. Alleen hun kleine hondjes, die met knipperende ogen op hun schoot zaten, zagen er echt uit: zij waren de ziel van de vrouwen, concludeerde Alex, kleine zieltjes die aan een riem achter hen aan trippelden.

Hoelang was ze bij Dom gebleven? Minstens twee dagen.

En hoe snel was Dom er na haar vertrek achter gekomen?

Bijna onmiddellijk.

Dom had haar vier keer direct achter elkaar gebeld. Hij belde nooit, stuurde alleen sms’jes. Daardoor begreep Alex meteen dat ze een fout had gemaakt. De berichtjes werden in hoog tempo op haar afgevuurd.

Alex

Wat is dit voor ongein

What the fuck

*Kun je ff
opnemen
wtf*

Ze zat net in haar tiende uur van een fijne, doezelige benzotrip toen hij belde: een warm kompres lag ter verlichting op het restant van haar oogontsteking, de stank van een afhaalmaaltijd, gelukkig buiten het zicht, verspreidde zich door de kamer. Ze vond ze nogal grappig, de sms'jes van Dom.

Maar toen sprak hij de volgende dag haar voicemail in, bijna huilend, en hij was toch altijd aardig tegen haar geweest. Bijna als een vriend, op zijn eigen verknipte manier.

Uiteindelijk had ze hem een berichtje teruggestuurd.

Kan nu niet bellen. Over een paar dagen, oké?

Aanvankelijk dacht Alex dat zich vanzelf een oplossing zou aandienen. Zo ging het altijd. Dus hield ze Dom op afstand. Hij stuurde ongeveer elke dag een berichtje.

Alex?

De zaak escaleerde. Dom bleef bellen. Dom sprak haar voicemail in, op luchtige, haast schertsende toon, alsof het allemaal een onbeduidend misverstand was. Vervolgens sloeg hij door naar agressie, zijn stem bereikte een griezelig psychotisch register, en ze werd oprecht bang. Ze herinnerde zich de eerste keer, afgelopen jaar. Of misschien was het eerder, nog voordat hij de stad uit ging. Toen hij haar wakker maakte met zijn handen om haar keel. Haar ogen strak gericht op de zijne – zijn handen die hun greep verstevigden. Op zijn gezicht een uitdrukking van kalme concentratie. Ze bleef hem aankijken totdat hij zo hard drukte dat haar ogen vanzelf